

Arrest

**nr. 51 511 van 24 november 2010
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 22 november 2010 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 18 november 2010 houdende de weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten, aan verzoeker betekend op 18 november 2010 .

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 november 2010 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 24 november 2010 om 10 uur.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. OGUMULA, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat N. LUCAS HABA, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker verklaart samen met zijn echtgenote K.S.(...) op 31 oktober 2010 België via Hongarije te zijn binnengekomen.

Op diezelfde dag vragen verzoeker en zijn echtgenote de Belgische autoriteiten om de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling.

Uit de consultatie van de Europese Visa-databank blijkt dat aan verzoeker een visum type C werd afgegeven door de Hongaarse autoriteiten voor toeristische doeleinden.

Vervolgens dienen de Belgische autoriteiten een verzoek tot overname in bij de Hongaarse autoriteiten.

Op 2 november 2010 stemmen de Hongaarse autoriteiten in met de overname van verzoeker.

Op 18 november 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing wordt op diezelfde dag aan verzoeker betekend en is thans de bestreden beslissing.

Op diezelfde dag wordt verzoeker van zijn vrijheid beroofd.

Eveneens op 18 november 2010 dient verzoeker per aangetekend schrijven een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de Vreemdelingenwet).

2. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

Overeenkomstig artikel 39/82, § 2 van de Vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Artikel 43, § 1 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bepaalt tevens dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering ook een uiteenzetting van de feiten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen, dient te bevatten.

2.1 De uiterst dringende noodzakelijkheid

Uit de voormelde bepaling blijkt dat slechts tot een schorsing kan worden besloten onder de drievoudige voorwaarde dat een uiterst dringende noodzakelijkheid voorhanden is, dat ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen (RvS 13 februari 2007, nr.167.754).

In casu bevat het verzoekschrift van verzoeker geen uiteenzetting van de feiten die de uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen. Waar de raadsman van verzoeker ter terechtzitting stelt dat het evident is dat er sprake is van uiterste noodzakelijkheid en verwijst naar zijn feitenuiteenzetting en vervolgens meent dat het dan ook niet nodig is om nog eens een aparte uiteenzetting te geven over de feiten die de uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen, kan hij echter niet gevolgd worden.

Artikel 43, § 1 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vereist duidelijk dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering ook een uiteenzetting van de feiten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen dient te bevatten. Aldus kan niet anders kan vastgesteld worden dat niet werd voldaan aan de eerste voorwaarde van artikel 43, § 1 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Deze vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid af te wijzen.

2.2 Het moeilijk te herstellen ernstig nadeel

Wat betreft zijn ernstig moeilijk te herstellen nadeel stelt verzoeker dat de bestreden beslissing tot gevolg heeft dat hij zal worden blootgesteld aan een gedwongen echtscheiding van zijn echtgenote, hetgeen volgens verzoeker tevens een schending van de artikelen 3 en 8 van het EVRM uitmaakt.

Dienaangaande wijst de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen erop dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker ten tijde van zijn Dublin-verhoor, zelf verklaard heeft dat zijn echtgenote en hijzelf uit elkaar zijn sinds 13 september 2010, dat ze niet langer een koppel zijn en dat ze niet langer samenleven. Ten tijde van een bijkomende verhoor op 9 november 2010 verklaarde verzoeker dat zijn echtgenote in België bij haar zus verblijft. Hij kent het adres niet. De echtgenote van verzoeker verklaarde eveneens dat ze geen koppel meer zijn en niet meer samenwonen. Bovendien verklaarde zij dat zij omwille van redenen in de privé-sfeer geen enkel contact meer wenst met verzoeker.

In het administratief dossier bevindt zich tevens ook een brief van de advocaat van de echtgenote van verzoeker d.d. 4 november 2010 gericht aan de verwerende partij, waarbij gevraagd wordt om verzoeker en zijn echtgenote niet meer samen op te roepen daar de echtgenote van verzoekster stelt dat verzoeker gewelddadig is en haar ontvoerd heeft. In deze brief wordt verder verduidelijkt dat het huwelijk een huwelijk onder dwang is geweest en dat de echtgenote van verzoekster niets meer met haar man wil te maken hebben, alsook dat de echtscheidingsprocedure werd opgestart en dat de procedure tot nietigverklaring van het huwelijk wordt voorbereid.

Gezien de eigen verklaringen van verzoeker kan hij nu niet dienstig voorhouden dat hij zal worden blootgesteld aan een gedwongen echtscheiding ingevolge de bestreden beslissing. Uit verzoekers verklaringen en uit de overige stukken van het administratief dossier, waaronder de brief van de advocaat van de echtgenote van verzoeker, blijkt zeer duidelijk dat er al vóór de bestreden beslissing geen sprake meer was van een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM. Het loutere feit dat verzoeker nog gehuwd is toont niet dat er sprake is van een effectief beleefde gezinssituatie in de zin van artikel 8 van het EVRM. Evenmin heeft de bestreden beslissing tot gevolg dat het huwelijk automatisch ontbonden zal worden. Bovendien blijkt uit de door de verwerende partij bijgebrachte stukken, welke niet betwist worden door verzoeker, dat ook aan zijn echtgenote een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten werd betekend om reden dat de Hongaarse autoriteiten bevoegd zijn. Bijgevolg zelfs indien, quod non wordt aangetoond dat er sprake is van een gezinsleven, dient te worden vastgesteld dat aangezien beide echtelieden een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten om reden dat de Hongaarse autoriteiten bevoegd zijn, er geen sprake kan zijn van een verstoring van het gezinsleven. Verzoekers betoog kan niet worden aangenomen.

Wat betreft de schending van artikel 3 van het EVRM, laat verzoeker na uiteen te zetten waaruit deze schending bestaat en hoe dit voor hem een moeilijk te herstellen ernstig nadeel uitmaakt.

Verzoeker toont niet aan dat hij ingevolge de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dreigt te ondergaan.

Derhalve is niet voldaan aan de derde voorwaarde van artikel 43, § 1 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Ook deze vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid af te wijzen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig november tweeduizend en tien door:

mevr. J. CAMU, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. H. VAN HULLEBUS, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

H. VAN HULLEBUS

J. CAMU